

[Anne Grete Holmsgård]

nogen problemer med det ifølge hr. Erhard Jakobsen. Så enkelt er det, og derfor handler det heller ikke en snus om andet, end at hr. Erhard Jakobsen denne gang skulle have fat i en præst – nu havde han brugt pædagogerne, både folkeskolepædagogerne og børnehavepædagogerne, i de forudgående valgkampe. Man måtte finde på noget nyt, et eller andet at hidse sig op over med det formål at ægge til selvcensur. For humlen ved dette er netop, at folk skal blive bange, så de tilpasser sig en eller anden ækel, grå middelnorm, som passer ind i det tankesæt, hr. Erhard Jakobsen gerne vil have skulle gælde for hele den danske befolkning: gul, grå, grøn, stor, lille, tyk, tynd, rødhåret, gulhåret eller hvordan man ser ud.

(Kort bemærkning).

Nørgaard Sørensen (S):

Jeg forstod af hr. Erhard Jakobsens sidste indlæg, at det, der var afgørende for, at dette kunne siges at være partipolitisk prædiken i modsætning til andre ting, var, at der havde været en offentlig reaktion i form af en masse læserbreve. Må jeg forstå hr. Erhard Jakobsens synspunkt derhen, at i det øjeblik der er tale om læserbreve i et vist omfang – måske 100, 200, jeg ved ikke, hvor normen skal være – er der tale om politisk prædiken, ellers ikke? Jeg synes, det er en lidt mærkelig måde at legitimere eller ikke legitimere, hvornår der skulle være tale om en politisk prædiken.

(Kort bemærkning).

Erhard Jakobsen (CD):

Jeg er nødt til at gøre tre korte bemærkninger, for der er stillet tre forskellige spørgsmål. Først til fru Margrete Auken. Jeg har sjældent hørt mage til indlæg. At man blander en tjenstemands rettigheder og pligter sammen med, hvad en folketingsmand må gøre! Jeg er sandelig ikke tjenestemand. Jeg er valgt for at sige min mening, sige det, jeg mener, og føre det frem. Jeg skal sandelig ikke tage hensyn til både den ene og den anden side – det plejer jeg i hvert fald ikke – heller ikke til kaninvælgerne, som man så smart antydede det her.

Det, jeg prøver at gøre, er at føre sagen frem, sådan som jeg ser den, og dér siger jeg,

at det, en præst ikke må gøre, er at føre noget frem, der både er ensidigt partipolitisk og dertil stærkt kontroversielt, sådan at præsten kommer i spild med en stor del af de menighedsmedlemmer, som har lige så megen ret til at være i kirken som de andre, og som ikke skal føle, at de er uønskede, fordi de hører til de rige, sådan som vi så det på billedet fra Lundehuskirken med den fede mand med cigaren, der sad dernede. Han hørte ikke rigtig med, for ham ramte lyset ikke. Alle den slags ting er imod selve folkekirkenes ånd. Det bringer opløsning i folkekirken, men det gælder for enhver tjenestemand, at man ikke må tage parti. Men all right, denne debat er nu overflødig, for det er for længst fastslået ude i offentligheden, at det vil man ikke have, og mange præster vil sikkert komme til at føle, at det er noget, folk ikke ønsker at høre mere, og så er jeg tilfreds.

Poulsgaard (FP):

Det er i hvert fald ved at udvikle sig til en helt ukristelig debat; det kan man vist godt konstatere.

I fremskridtspartiets program »Det vil vi i fremskridtspartiets« står der: »Fremskridtspartiets etik og livsholdning bygger på den kristne kulturarv. Kirken frigøres fra statslig styring. Religion og moral er den enkeltes privatsag.« Det er det mål, vi har. Det er hovedsigtet, men det er ikke det, vi diskuterer i dag. Vi diskuterer den folkekirke, som vi har på godt og ondt. Selv om alle de smukke ord er sagt, vil jeg gerne sige, at det er hr. Erhard Jakobsens angreb på den prædiken, der har fået debatten i gang, og jeg synes så sandelig, der er grund til at sige hr. Erhard Jakobsen tusind tak.

Jeg kan ikke forstå den snak om de hvide kaniner, for hvis der er noget, der ikke er stemmer i i kongeriget Danmark, er det at angribe folkekirken og den slags ting. Det skal man holde sig fra. Socialdemokratiet havde også engang et meget smukt punkt om, at kirke og stat skulle adskilles. Men det gik man fra, for en kæmpesten kom i vejen, som man ikke kunne løfte.

Men hr. Erhard Jakobsen tog fat på noget ganske centralt. Den præst, som påberåbte sig forkyndelsesfrihed, ved også, at der den dag er TV på, og at det den dag er den mest